

ENERGIJE IN DUŠE

Komunikacija z umrlimi (sam raje uporabljam izraz dušami) poteka na način nekakšne telepatske komunikacije. Včasih se to dogaja v sanjah, včasih v budnem stanju oziroma pri čisti zavesti. Pred očmi se odvije trenutek neke osebe, ki jo poznam ali pa ne. Čutenje duš ali pa energij ljudi je močno in naporno. Včasih samo čutim močno energijo neke osebe, ki gre lahko samo mimo mene, včasih vidim določeno zgodbo ali pa samo določen trenutek v življenju osebe, ki mi jo pokažejo duše. Čutim tudi negativno energijo, ki je nekako »nalepljena« na človeka. Mogoče se niti ne zaveda, da jo ima – živi normalno življenje, velikokrat gre kaj narobe, vendar ne razume, zakaj.

Nekateri pravijo temu pojavu energija, jaz bom to energijo poimenoval zlobni duh, ki se prilepi na človeka in se hrani s človeško energijo, napaja s trpljenjem človeka, negativnimi mislimi, negativnimi dogodki ali situacijami. Še bolj se napaja, če trpijo tudi drugi družinski člani, še bolj ga obseda in izčrpava. Bolj kot gredo stvari narobe, večji je, bolj močan in zloben. Je pa tudi zelo potrpežljiv in čaka. Čaka v zasedi, lahko tudi leta, da si človeka podredi. Vendar moramo vedeti, da je takšno zlo zlo manjšega obsega in manjše narave. To ni situacija v takšnem smislu, da je oseba obsedena. Takšne »prilepljene« zlobe se da dokaj hitro rešiti z nekaj tehnikami in triki, ki jih bom predstavil ob kakšni drugi priložnosti.

Opisal bom nekaj primerov, ki sem jih zabeležil – večine si niti ne zapisujem ali pa še nisem dobil dovoljenja za objavo.

Stojim v vrsti v trgovini, začutim energijo nekoga pred sabo, v naslednjem trenutku se mi prikažejo dogodki ali konkretne situacije. Spet drugič čutim to energijo tako močno, da komaj stojim.

S prijateljem se dogovorim za malico. Vstopim v lokal in poiščem prostor za sedenje. Zadnje čase prostor po priporočilu osebe, ki se ji dogajajo podobne stvari, najraje poiščem v kotu, tako da je za mano le stena. Usedem se in naenkrat začutim pritisk, stiskanje v ledvicah, želodcu in v glavi. Težko diham, čutim neko napetost. Hvala bogu, da sedim v kotu, si rečem. Veliko ljudi je na kupu, preveč energije, ne počutim se dobro. Čakam, da pride prijatelj, da se začneva o čem pogovarjati, mogoče bo minilo. Nasproti mene sedi moški, me zagleda in nepremično strmi vame nekaj sekund, meni se zdi cela večnost. Čutim prisotnost še nekoga, duše, vendar mi nič ne pokaže, samo pritiska name. Začne me boleti nad kolki, ne vem, kaj naj bi tam bilo, kaj mi hoče pokazati ali povedati. Počasi se pomirim. Vsi bi radi nekaj povedali. Dušam rečem, da trenutno nimam časa, da bi rad jedel in se v miru kaj pogovoril. Počasi vse popusti, začnem se sproščati, le glava še malo migeta. Ne gledam več okrog sebe in se posvetim meniju. V večjem trgovskem centru pred mano stoji gospod z litrom viskija v roki. V roku ene minute stanja za njim se mi je pred očmi odvila njegova zgodba. Videl sem, kako mu je umrla žena, kako jo drži za roko v postelji. Rad bi ji pomagal, pa ne more. Ve, da bo umrla, samo vprašanje časa je, kdaj. Žena umre v mukah, on je zraven v podporo. Nimata otrok, ostal je sam, brez življenjske sopotnice. Prepusti se pijači, ne more je pozabiti, dneve in večere sedi v svojem stanovanju, kjer pije, da bi pozabil. Pa ne pozabi in tako se dan spet ponovi. V takih trenutkih ne vem, kaj naj naredim, naj pristopim, naj mu kaj rečem, tudi na drugi strani vidim žalost, žalost neke ženske, predvidevam žene, ki me poskuša prepričati, naj ga ogovorim, mu povem, kaj vidim in da ga tudi ona vidi in je ob njem. Povedati bi mu moral, da je z njo vse v redu. Nisem še dosegel tega nivoja, da bi ogovarjal neznance, delam pa na tem, da bom mogoče nekega dne lahko

komu pomagal. Dušam počasi že znam povedati, da pač nimam časa in da je to samo moj čas, ki ga preživim tako ali drugače. Nekateri to razumejo hitreje, drugi pač ne. Mi je pa vedno žal za tiste, ki še tavajo in ne najdejo svojega miru.

Dokler se nisem naučil zaščititi, mi je bilo najtežje hoditi v trgovske centre, ker je na kupu preveč energije in tavajočih duš. Težko je opisati te občutke, vendar je nekako tako, kot bi vedeli, da jih čutiš in bi vsak rad nekaj povedal. Po navadi sem stal v vrsti, naenkrat mi je postalo slabo in me tiščalo po prsnem košu. Pogledal sem nazaj, videl gospo v vrsti, zelo stara je bila, komaj je še živela in me gledala. Šel sem malo naprej, počasi sem se oddaljeval in počutje je šlo zopet na bolje. Preveč negativne energije se sprošča, očitno tudi v času pred prazniki, ljudje so sicer nekako srečni, ampak je v zraku preveč živčnosti in skrbi. Nazadnje se pred božičem z ženo odpraviva na nakupovanje daril. Seveda je bila gužva neverjetna, pa tudi skupek energij. Nekoga, ki gre mimo mene, čutim, da je živčen, drugega čutim, da je nesrečen, tretjega čutim, kot bi se spraševal, ali je izbral prav, spet naslednjega, kaj naj vzame, ker ima premalo denarja. Najraje grem v takih primerih ven, da se umirim, ker je preveč.

V službi me pokličejo na nujen sestanek. Dobimo se za predajo poslov. Z vsemi se rokujem. Rokujem se s prvo in drugo osebo, pridem do našega skrbnika pogodbe, mu dam roko in v trenutku, ko me je prijel za roko, je prišel vame in nazaj vanj ogromen močen val temne in črne energije. To se je zgodilo v sekundi, meni se je pa vleklo in vedel sem, da je z njim nekaj narobe. Po tem dogodku sem moral domov, da si malo odpočijem, ker sem bil čisto izčrpan in nisem mogel nadaljevati z delom. Kasneje sem izvedel, da ima zelo agresivnega raka in napovedi niso najboljše. Zadnje čase grem najraje na pokopališče, da se umirim. Tam je vse tako mirno in brez nekega drvenja, hitenja ali čudnih energij. Na pokopališče pridem brez pričakovanj, včasih kaj začutim, včasih spet nič. Nazadnje mi je ostalo v spominu, da sem vstopil in takoj začutil veselje, energijo veselja in sreče, kot da sem dobrodošel med njimi, med dušami, kot da si delijo misli med sabo. Ta je tisti, ki nas čuti, so veseli, v mislih jih pozdravim nazaj. Nekako se napolnim s pozitivno energijo ali pa me napolni ta mir. Potem razmišljam o tem, kako me živi ljudje s svojo negativno energijo izčrpavajo, duše imajo pa toliko pozitivne energije, da jo še delijo z mano. Čuden se zdim sam sebi, a se na pokopališču počutim res dobro in pomirjeno. Nobene negativne energije, sama sreča okrog in žgečkanje. Žgečkanje po rokah, nogah, po hrbtu, v glavi in pozitivna energija. Čudno? Ne vem, mogoče. Najbrž že, odvisno, koga vprašam. Seveda pa ni vedno tako. Včasih tudi nič ne čutim. Najmočnejše energijo so pa, ko grem mimo grobov nedavno preminulih. Nekako me kar vleče tja, po navadi pa bi radi nekaj povedali.

Zadnjič sva bila z ženo na pokopališču. Vleklo me je k nekem grobu, kjer je nekdo umrl kakšno leto nazaj. Pridem do groba in me stisne v srcu. Dobro, si rečem, najbrž je umrla zaradi neke srčne težave. Potem želi duša, naj pozdravim njene domače. Duše očitno ne vedo, da ne poznam vseh ljudi, ampak mislim, da vedo, da jih čutim, in bi rade predale sporočilo.

A.